

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Θ'.

Χ

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ, 16 ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ 1911

Χ

ΑΡΙΘΜΟΣ 451

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χ. ΒΑΡΑΕΝΤΗΣ. Οί θεομπαίχτες.

Ν. ΓΑΛΑΤΙΑΝΟΣ. Γράμματα από την Πόλη.

ΑΥΡΑ ΘΕΡΟΥ. Τò Κυριακό Σχολείο.

Γ. ΚΑΜΠΥΣΗΣ. 'Ο 'Αρήγιανος ('Από τò «Διώνυσο»).

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ. Στή μοναξιά μου.

Ο ΝΟΥΜΑΣ. Κύριε Λαγοπάτη, περιμένουμε τò συμπέρασμα σου.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Σημειώματα στ' περιθώριο.

ΒΑΡΑΓΓΟΣ ΣΤΕΦΑΣ. 'Η συμφωνία τής ζωής.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. 'Υπεράνθρωπος (συνέχεια).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΚΥΡΙΕ ΛΑΓΟΠΑΤΗ, ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΣΟΥ. ✱ ✱

Τώρα πού ξαναρχίνησε ή Βουλή, περιμένουμε, κ. Λαγοπάτη, σάν τίμιος άντρας πού είσαι, νάνεδείς ο ίδιος πάνου στò βήμα, δίχως νά σε προκαλέσει κανένας, ακόμα κι α' δέν τò θέλει ο κ. Πρωθυπουργός, και νά μās πείς τί ανακάλυψε γιά τίς Μιστριώτικες ψευτιές και συκοφαντίες και σέ τί συμπέρασμα έφτασε ή κοινοβουλευτική επιτροπή, πού διορίστηκε εισηγητής της.

Περιμένουμε έλοι μας, περιμένει τò 'Εθνος άλλαιρο νάκούσει αν υπάρχουνε ανάμεσά μας προδότες ή αν υπάρχουνε μόνο ψεύτες, συκοφάντες και γραμματοκάπηλοι πού ξεμεταλλεύονται τήν άμάθεια του λαού, πού του δηλητηριάζουν τήν ψυχή του, πού του άπονερουλιάζουν τò μυαλό του, γιά νά δημοσκοπούνε και νά χρηματίζονται.

'Η Κυβέρνηση έκαμε τò χρέος της. Με τò δριο της ήλικίας τόν πέταξε τò Μιστριώτη από τò Πανεπιστήμιο. Τώρα είναι ή δική σου άράδα, κ. Λαγοπάτη, νά κάμεις τò χρέος σου. Και περιμένουμε.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΟΥ

1

Τò ξερημοκλήσι έδώ ψηλά
πίσω απ' τὰ φουντωτά κλαδιά
μέ ασύγκριτη προβάλλει χάρη,
και ή θάλασσα κει κάτω ή πλατιά,
άσάλευτη, βουβή και μυστικιά
μοιάζει άέρινο μαγνάδι.

'Ολοι κοιμούνται, μόνη έγώ άγρυπνώ
και φεύγοντας τò ειρηνικό χωριό
πού μοϋχει άνοίξει τήν άγκάλη,
παρηγοριά γυρεύω απ' τὰ βουνά,
απ' τὰ ξερημοκλήσια, απ' τὰ δεντρά
κι απ' τò μεθηστικό θυμάρι.

Μά φαίνονται όλα τόσο χαρωπά,
τόσο δροσολουσμένα κι άγιασμένα,
πού πάλι νιώθω τήν ψυχή βαριά.
Τάχα δε θά μπορέσω μιá φορά,
ξεφεύγοντας τόν πόνο και τήν έγνοια,
νά σφίξω μέσ στα χέρια τή χαρά;

2

'Απόψε μέ λυπήθηκαν τὰ δέντρα τὰ πονετικά,
— άχ, πόσο πύο πονετικά απ' τούς άνθρώπους! —
κ' έσκυψαν όλα στοργικά πάνω απ' τή δόλια μου
[καρδιά
γιά νά τήν άλαφρώσουν απ' τούς μαύρους πόνους.

'Ερούφηξαν τήν πίκρα της τὰ φυλλαράκια τὰ χλωρά,
τήν πίκρα και τὰ δάκρια τὰ φαρμακωμένα,
και τώρα στέκω έλεύθερη κι άμέριμνη στή σιγαλιά,
τὰ χέρια μου δε σφίγγονται σάν πριν άπελπισμένα.

Βλέπω τάστέρια τὰ λαμπρά, και τò χλωμό φεγγάρι
δέ μου θυμίζει ως άλλοτες τήν τραγική βραδιά...
Και τήν ψυχή μου νιώθω τήν σάν τρυφερό βλαστάρι
πού ύψώνεται γιά νά δεχτεί τής ζήσης τή χαρά.